

„Egyszer volt... Hol nem volt...”

2005. szeptember 19-én hétfőn, a Hegedüs Géza Városi Könyvtárban Schäffer Erzsébettel találkoztunk, akit jelképesen „pipacsvirágos” képekkel fogadtuk Pipacsvirágom c. könyve nyomán. Most először látogatott el hozzánk, de mégis úgy éreztük olvasóinkkal együtt (az esős idő ellenére – közel 80 gondolatcsere-re vágyóval), hogy már régen ismerjük őt. „Igaz, magáról soha nem írt, mégis ragyogó, erős fényvel vagy apró villanásokkal, de ki-kibúvik minden története mögül.”

Írásai üzenetek. Üzenetek, miként „lehet boldognak lenni egy kicsit.” (Ha nyitott szívvel olvasunk, néhol rátalálunk a receptre, hogy hogyan!) Schäffer Erzsébet könyveiben, az újságcikkeiben érdekes embereket szólaltatott meg, meséltetett. Arra kértük, hogy most ő meséljen

nekünk! És ő mesélt! Délután 17 órától este fél kilencig! Nem kellett mondanunk, hogy: van-e kérdés? A jelenlévők fesztesen társalgással tarkították néhol a mesefolyamatot. Úgy tűnt, mindenki számára megállt az idő. A kötetlen légkört teremtőni tudó ember vallott, regélt gyermek- és ifjúkoráról, pályakezdéséről, magánéleti boldogsága kiteljesedéséről, céljairól. Olyan ember ő, aki az élet apró örömeit észreveszi, emberszeretetével, hitével érezteti: meg lehet békélni a világgal és az embereket el lehet fogadni, sőt! szeretni!

Vendégkönyvünkbe az alábbi gondolatokat írta Erzsébet: „Meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk...”

„Ma este, itt a szigethalmi könyvtárban sokan ültek együtt, akik tudnak vágyakozni.

Köszönöm, hogy közöttük lehettem. És köszönöm a tekinteteket, az összenézéseket... igen, a könnyeket és a mosolyokat. Jó volt együtt lenni. Jó lesz őrizni ezt a találkozást is. Öleléssel, szeretettel Schäffer Erzsi”

Mi is olvasóinkkal nagyon jól éreztük magunkat. Felejthetetlen élményünk volt! Aki nem tudtak eljönni, nagyon sajnálhatják!

*Miszori Sándorné könyvtárigazgató
és munkatársai*